

POSTANOWIENIE

Dnia 15 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa Fabryka Farb i Lakierów Ś. S.A. w L.
przeciwko Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
przy udziale AB B. sp. z o.o. we W. i innych
o ochronę konkurencji i nałożenie kary pieniężnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 września 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej na wyrok Sądu Apelacyjnego
z dnia 4 września 2014 r.

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 4 września 2014 r., oddalił apelację Fabryki Farb i Lakierów Ś. S.A. w L. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 20 grudnia 2012 r.

W zakresie istotnym dla postępowania kasacyjnego Sąd drugiej instancji uznał za niezasadny zarzut naruszenia art. 365 § 1 k.p.c. Z przepisu tego nie sposób wyprowadzić związania Sądu ustaleniami faktycznymi, motywami, czy poglądami prawnymi zawartymi w uzasadnieniach prawomocnych orzeczeń sądów rejonowych złożonych do akt sprawy. Prawomocność obejmuje ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły. Motywy wyroku mogą zaś stanowić konieczne uzupełnienia określające zakres rozstrzygnięcia. Sąd pierwszej instancji był związany treścią prawomocnych wyroków sądów rejonowych

tylko w ten sposób, że zobligowany był przyjąć w swych ustaleniach, że powództwa przedsiębiorców przeciwko Ś. S.A. o ustalenie zostały uwzględnione, co z kolei obligowało do uznania, że spełnione zostały przesłanki roszczeń tych przedsiębiorców. Moc wiążąca tych orzeczeń nie rozciąga się na przedstawione w uzasadnieniu rozważania prawne co do celu zawartych umów handlowych. Związanie oceną prawną jest wyjątkiem od zasady samodzielnego orzekania. Moc wiążącej prawomocnego wyroku w rozumieniu art. 365 § 1 k.p.c. nie można rozpatrywać w oderwaniu od art. 366 k.p.c., który przymiot powagi rzeczy osądzonej odnosi tylko do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Sąd dokonując samodzielných ustaleń nie może ignorować stanowiska zajętego w innej sprawie, w której stan faktyczny był konstruowany na podstawie tego samego zdarzenia. Sąd okręgowy dostrzegł to stanowisko i wyciągnął z niego właściwe wnioski. Uznając, że dokonana przez sądy rejonowe w sprawie o ustalenie ocena celu zawartych umów handlowych nie wiąże go w sprawie niniejszej.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 1 uokik oraz art. 111 i art. 106 ust. 1 pkt 1 uokik oraz naruszenia art. 365 § 1 k.p.c., art. 6 ust. 1 EKPC i art. 479^{31a} k.p.c.

Wnosząc i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy prawomocny wyrok Sądu wydany na podstawie art. 189 k.p.c. ustalający, że zgodnie z zamiarem stron celem umów handlowych nie było wprowadzenie po jednej ze stron obowiązku dokonywania sprzedaży towarów wiąże Prezesa UOKiK i sądy orzekające w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa UOKiK w przedmiocie praktyki ograniczającej konkurencję i nałożenia kary pieniężnej?

Ponadto, powód powołał się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, tj. art. 50 i 111 uokik w kwestii, czy fakt prowadzenia przez Prezesa Urzędu postępowania, w wyniku którego Prezes Urzędu otrzymuje wzór umowy handlowej i nie podejmuje żadnych negatywnych rozstrzygnięć względem badanego przedsiębiorcy powoduje względem tego przedsiębiorcy, w przypadku późniejszego jego ukarania w innym postępowaniu – uznanie, że względem tego

przedsiębiorcy wysokość kary pieniężnej powinna być preferencyjna, uwzględniająca fakt zaufania względem Prezesa UOKiK co do braku dokonania naruszeń we wcześniejszym okresie.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W razie powołania tej przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Zagadnienie prawne nie zostało prawidłowo sformułowane ani uzasadnione. W treści zagadnienia prawnego powód powołał art. 189 k.p.c., podczas gdy w podstawach skargi zarzucił naruszenie tylko art. 365 § 1 k.p.c. Z kolei uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera stosownego wyводу jurydycznego. Sąd Najwyższy podkreśla, że nie każdy szczegółowy problem prawny, odośnie którego Sąd Najwyższy nie zajął do tej pory stanowiska, można kwalifikować jako istotne zagadnienie prawne. Na taką kwalifikację zasługuje tylko taki problem, którego rozstrzygnięcie przy wykorzystaniu dotychczasowego dorobku orzeczniczego Sądu Najwyższego nie jest możliwe, bądź jest wątpliwe lub prowadzi do rozbieżnych ocen. Sąd Najwyższy w obecnym

składzie w pełni podziela argumentację przedstawioną w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do drugiego zagadnienia prawnego, Sąd Najwyższy uznaje, że nie ma publicznoprawnej potrzeby jego rozstrzygnięcia, ponieważ w kwestii znaczenia działań Prezesa Urzędu podejmowanych we wcześniejszych postępowaniach wyjaśniających dla korzystania z kompetencji do nakładania kar pieniężnych i ustalania ich wysokości Sąd Najwyższy wypowiedział się już w wyroku z 20 maja 2015 r., III SK 53/14.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania.